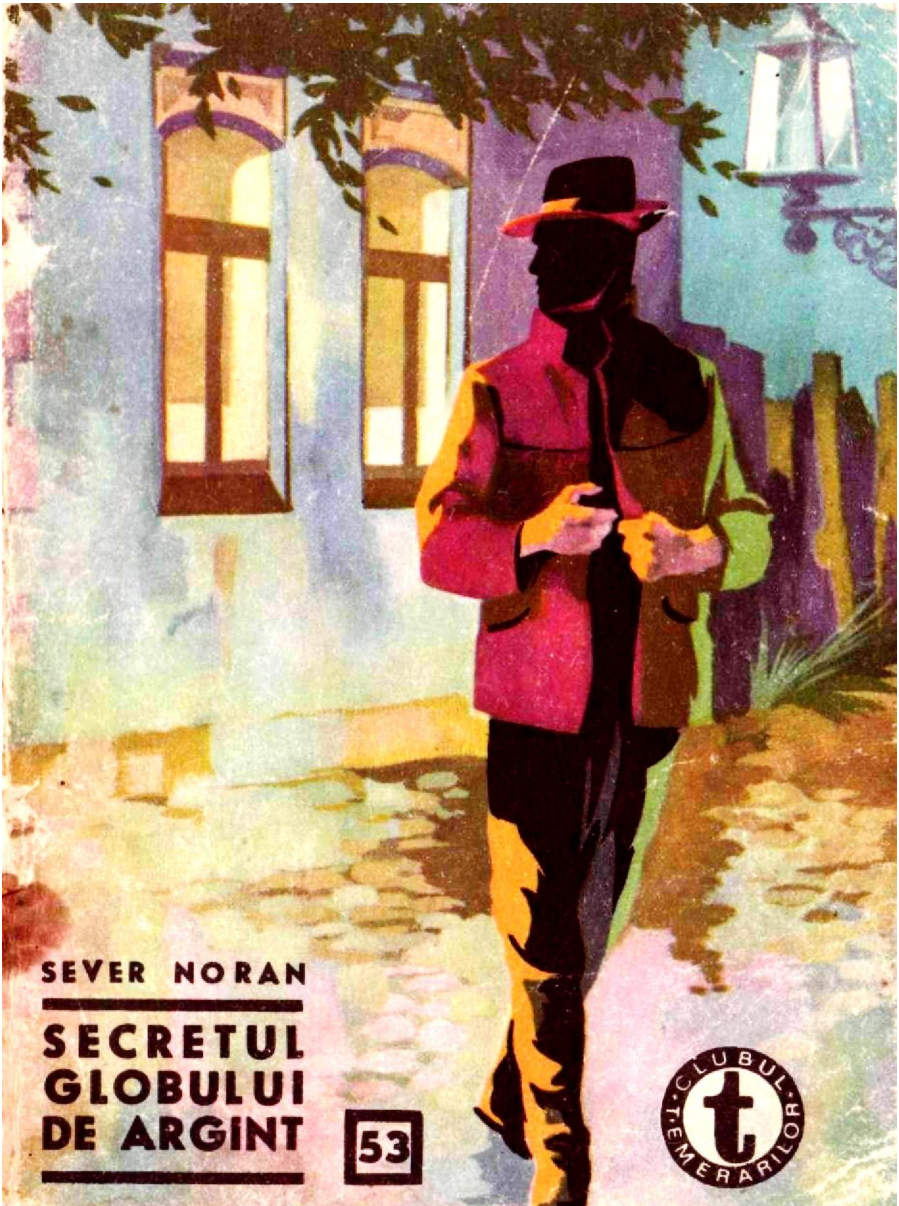
SEVER NORAN
SECRETUL GLOBULUI DE ARGINT
53
CLUBUL TEMERARILOR
t

SEVER NORAN

SECRETUL GLOBULUI DE ARGINT - II

53

Colectia
CLUBUL TEMERARILOR

1968
EDITURA TINERETULUI
Bucureşti

Coperta de DUMITRU IONESCU
Redactor: IORDANA URECHE
Tehnoredactor: GABRIELA ILIOPOLOS

EXCURSIA

Duminica ce a urmat va rămîne de neuitat pentru mine. Ceea ce am trăit în această zi merită, pe drept cuvînt, să fie subiectul unui veritabil roman poliţist.

În dimineaţa zilei aceleia de pomină am aşteptat să se facă cît mai repede ora zece şi jumătate. Nădăjduiam că pînă în cele din urmă Magda va da telefon? Poate! Oricum, tot n-aş fi plecat mai devreme, deoarece vecinul meu, inginerul, mă rugase să pornim către prînz, avînd de făcut o vizită matinală.

Ziua era frumoasă, cu cerul senin. Soarele de vară îşi trimitea razele fierbinţi, învăpăind văzduhul. Trecătorii căutau avizi petele de umbră, destul de rare acum, către miezul zilei, cînd razele solare cădeau aproape vertical.

La ora unsprezece, inginerul Rădulescu s-a întors din oraş şi am pornit. Deşi nu mai verificasem maşina de multă vreme, o simţeam cum „trage” la drum, semn că totul era în regulă.

— Nu prea ai benzină, mi-a atras atenţia inginerul care, instalat în dreapta mea, se aplecase să vadă cadranele de bord.

— Pînă la Snagov ajunge, am răspuns eu.

— Totuşi n-ar fi rău să faci plinul. Staţia de la podul Băneasa e totdeauna mai puţin aglomerată decît celelalte.

— Mda! Aveţi dreptate...

Ajungînd în dreptul staţiei, am cotit la dreapta şi am tras în faţa unei pompe. Aşteptînd să ne vină rîndul, am intrat, împreună cu inginerul Rădulescu, în cabana care adăposteşte birourile şi am plătit. Totul a durat cîteva minute. Cînd am ieşit, am zărit un tînăr care îşi vîrîse capul pe geamul portierei din faţă a maşinii mele.

„...Vrea să vadă cîţi kilometri am la bord”, mi-am zis eu, obişnuit cu asemenea priviri curioase.

Într-adevăr, tînărul şi-a scos repede capul, a privit roţile maşinii — ca pentru a face comparaţie între numărul de kilometri rulaţi şi starea pneurilor — apoi s-a îndepărtat, pierzîndu-se printre maşinile care se aflau la rînd, aşteptînd să ia benzină.

Peste cîteva minute eram din nou la drum. Am trecut de Otopeni, apoi de Tîncăbeşti. Motorul funcţiona foarte bine, în ciuda căldurii sufocante.

— Trage bine, deşi e foarte cald, am spus vecinului meu.

— Într-adevăr. Cît ai pe oră acum?

— Optzeci. Viteză legală în afara localităţilor,

— Mda! Merge bine motorul. Eu am un Gaz, pe care-l călăresc pe toate coclaurile. Bineînţeles, cu el nu pot depăşi şaizeci. Chiar şi la viteza asta tremură din toate încheiaturile, de parcă ar fi apucat de friguri.

Privind prin oglinda retrovizorului, văzusem în spatele meu, încă înainte de a lua benzină la ieşirea din Bucureşti, o maşină albă, un Opel-Record. Ştiam că e o maşină mai puternică decît a mea şi drept să spun, aşteptam să mă depăşească din clipă în clipă. De aceea, mergeam foarte corect, ţinînd dreapta şoselei. Dar Opelul nu trecuse înainte. Cînd făcusem la dreapta, spre staţia de benzină, acesta pornise cu viteză sporită spre Otopeni.

Tocmai de aceea mi s-a părut ciudat să-l văd din nou în spatele meu, la puţină vreme după ieşirea din Tîncăbeşti.

— Vedeţi Opelul ăla din spate? l-am întrebat eu pe inginerul Radulescu.

— Da!

— Mi se pare ciudat. Cînd m-am abătut la dreapta, să iau benzină, el se afla în spatele meu şi şi-a continuat drumul. În cele zece minute, cît am zăbovit noi la benzină, el ar fi trebuit să fie departe, să ia un avans considerabil. Or, acum, uite-l din nou în urma noastră.

— Poate că n-ai văzut bine... Nu numai un cîine e scurt de coadă!

— Ştiu eu ce să zic? Te pomeneşti că...

„Te pomeneşti că iar am vedenii, am continuat eu în gînd. Ca atunci, cu Schultz, cînd am intrat pe stop şi m-a amendat miliţianul. Apoi prea văd în toate nişte maşinaţii diabolice! Dacă stăpînul Opelului a oprit şi el, zăbovind undeva să-şi ia nişte ţigări? Asta ar explica faptul că e iar în spatele meu.”

Aproape un sfert de oră Opelul s-a ţinut pe urma mea, în „seiajul” meu, cum ar zice un căpitan de vapor. La un moment dat, plictisit parcă să-mi ţină trena, s-a repezit înainte, depăşindu-mă. Atent la volan, n-am întors capul să văd cine conduce Opelul. Peste cîteva minute, acesta se pierdea pe panglica şerpuindă a şoselei.

— Nu încerci să-l ajungi? m-a întrebat, în glumă, inginerul.

— Sînt cuminte, nu depăşesc niciodată nouăzeci la oră.

Nici n-am apucat să termin de spus cele de mai sus, că am

şi zărit în retrovizor un Volkswagen albastru.

—— Controlul circulaţiei! Vedeţi?

Inginerul s-a întors şi a privit spre maşina care se apropia din spate.

— Ai fost inspirat, domnule Şerban, că n-ai început o cursă de urmărire cu Opelul. Te prindea „demeceul” şi te amenda.

Volkswagenul albastru ne-a depăşit tocmai cînd ne apropiam de Snagov, cînd un ofiţer de miliţie a scos braţul şi mi-a făcut semn să trag pe dreapta.

— Ce-o fi vrînd? am întrebat eu, nedumerit.

— Probabil e o neînţelegere, a răspuns inginerul.

Am oprit şi am coborît, în faţa mea s-a postat un căpitan de miliţie, care mi-a cerut actele. Înainte de a le cerceta, m-a întrebat pe un ton ritos:

— Care este viteza regulamentară în afara oraşului? I-am răspuns.

— De ce n-aţi respectat-o? Aţi mers cu peste o sută zece. Am impresia că aţi şi băut. Aţi fost fluierat la intrarea în Tîncăbeşti şi n-aţi oprit.

— Eu? Tovarăşe căpitan, vă rog... Sînt împreună cu inginerul Rădulescu... Ar putea să depună mărturie că am mers sub nouăzeci pe oră şi că...

— Veţi coborî împreună şi veţi merge pînă la postul de control! De altfel, e aproape. Trei sute de metri. Poftiţi în maşina noastră! Deoarece aţi băut, nu vă mai pot permite să conduceţi...

Protestele mele au fost zadarnice. Mi se părea, pur şi simplu, că visez. În primul rînd, nu depăşisem viteza legală, în al doilea rînd, nu băusem nici o băutură alcoolică. Eram convins că la mijloc era o confuzie.

Lîngă maşina mea a rămas unul dintre miliţienii aflaţi în Volkswagen. La postul de miliţie am fost pus să suflu în balonul de control. Acesta nu s-a colorat, aşa cum se aştepta căpitanul de miliţie.

— Vă rog să mă scuzaţi, a încercat el să mă îmbuneze. Am avut impresia că... Vă rog să mă scuzaţi! Mi se întîmplă rareori să mă înşel. Dar figura dumneavoastră... pare descompusă... Priviţi-vă într-o oglindă.

În clipa cînd căpitanul spunea aceste cuvinte, am avut o puternică senzaţie de vomă, care s-a repetat după cîteva

secunde. Privindu-l pe inginerul Rădulescu, l-am văzut şi pe el ţinîndu-se de stomac, apoi ducîndu-şi mîna la fruntea îmbrobonată.

— Vă e rău? l-am întrebat eu, văzîndu-l livid.

— Da... Îmi vine să vomit... Mă scuzaţi... Aş vrea să ies afară... La aer... Mi-e somn...

Şi eu simţeam acelaşi lucru. Aveam impresia că mi se lipesc pleoapele. Senzaţia de vomă revenea la intervale mai mari. Dorinţa de a dormi creştea însă. A trebuit să mă aşez pe un scaun. Pe lucrătorii de la miliţie îi vedeam ca prin ceaţă.

Cînd mi-am revenit, mi-am dat seama că trecuse aproape o jumătate de oră. Inginerul avea un prosop ud în jurul capului.

— Inexplicabil... inexplicabil, repeta el ca un automat.

— Probabil că în maşină au pătruns gaze de la eşapament, gaze de evacuare, şi-a dat cu părerea căpitanul de miliţie. Bine că v-am oprit. Altfel, se întîmpla un accident. Vă venea rău tocmai cînd vă aflaţi în plină viteză... ameţeli, greţuri... Vedeţi, e bună, uneori, şi cîte o... exagerare din partea controlului circulaţiei.

— Dar nu-mi explic, cum... cum s-a putut întîmpla?! mi-am arătat eu nedumerirea.

— Îngrozitor mă doare capul! a murmurat inginerul.

— Acum, cred, înţelegeţi de ce am avut impresia că aţi băut. Aveaţi pleoapele roşii, ochii injectaţi... Oricum, un tehnician de al nostru, care ne însoţeşte totdeauna, a verificat maşina şi a eliminat defecţiunea. Aşa că veţi putea călători fără nici o primejdie. Drum bun, şi, încă o dată, scuzele mele...

— Mai degrabă s-ar cuveni ca noi să vă cerem scuze. Exigenţa dumneavoastră ne-a salvat, am spus eu, strîngînd mîna căpitanului de miliţie.

În continuare, drumul a decurs fără nici un incident. La întoarcere, înainte de intrarea în Bucureşti, am zărit iarăşi, în retrovizor, Opelul acela alb. A trecut pe lîngă noi ca fulgerul. Nu ştiu de ce, dar am avut impresia că recunosc în unul dintre călătorii aflaţi înăuntrul lui pe... Schultz.

„Precis că am vedenii, mi-am zis eu. Nu, asta e prea de tot! Pretutindeni îl văd pe profesorul din Viena. Nici n-o să-i mai spun maiorului Vlad, pentru că o să rîdă de mine”. În gîndul meu, de altfel, eram hotărît să nu mă mai las în voia ipotezelor fantastice în legătură cu cartea lui Liebel. „La urma urmei, organele de

cercetare vor da de capăt întregii afaceri...”

Şi, totuşi, a trebuit să revin — a cîta oară? asupra hotărîrii mele.

„De ce?” veţi întreba.

Pentru că, ajuns acasă, am avut iarăşi o surpriză neplăcută. Uşa îmi fusese din nou forţată şi în cameră, lucrurile erau alandala, semn că cineva se... distrase, făcîndu-mi o vizită sui-generis.

Am dat un telefon Magdei Fluieraş. Mi-a răspuns gazda ei.

— Domnişoara este plecată în oraş. A venit un domn şi a luat-o. Cine să-i spun că a căutat-o?

Am bîlbîit un nume la întîmplare, apoi am închis aparatul. Acum ştiam de ce nu vrusese Magda să vină cu mine în excursie. Avea o întîlnire!

Constatarea aceasta m-a întristat de-a binelea. Cu gîndurile aiurea, mi-am aranjat lucrurile din casă. Deodată, am tresărit. Pe măsuţa din dreptul bibliotecii am zărit filele acelea rătăcite din cartea lui Liebel. Un bileţel aşezat peste ele mă avertiza că e timpul să termin cu jocul de-a detectivul, pentru că, altfel, nu voi mai scăpa atît de uşor ca în ziua aceea.

„Cum adică? m-am întrebat eu, simţind că mă trec fiori reci. Asta înseamnă, oare, că maşina mea nu s-a defectat singură? Că cineva a încercat să provoace un accident?”

Răspunsul la această întrebare l-am primit a doua zi, cînd l-am întîlnit pe maiorul Vlad la facultate.

✯

Maiorul Vlad venise în ziua aceea pentru o simplă formalitate; voia să ceară profesorului Secăreanu şi mie relaţii în legătură cu colegul nostru, Nicolae Gheorghiu.

— S-a întîmplat ceva cu el? a fost întrebarea pe care i-am pus-o, de îndată ce am înţeles ce vrea de la noi.

— Nu. Dar aş vrea să ştiu în ce perioadă a fost la Viena.

Profesorul Secăreanu s-a înseninat.

— A! Asta vreţi să ştiţi? Păi e simplu de tot: a fost trimis în perioada cînd acolo se afla profesorul Bumbea, asistenta Fluieraş şi Alexandrescu. Am trimis prin el nişte documente găsite în arhiva Institutului nostru. Documentele interesau Institutul condus de doctorul Kraus. În schimb, Kraus ne-a trimis alte documente, care ne interesau pe noi.

— Mulţumesc. Cu dumneavoastră — mi s-a adresat el — aş

avea ceva de discutat. Vreţi să mă conduceţi?

— Între patru ochi? a glumit profesorul.

— Da... cum să zic... e vorba de ceva... ceva intim, a răspuns maiorul Vlad. De-ale tinereţii valuri...

— Înţeleg...

În drum spre maşina cu care venise, maiorul Vlad m-a oprit, deodată, şi s-a întors spre mine.

— Am fost informat că ieri după-amiază, în absenţa dumneavoastră, vi s-a făcut o vizită.

— Într-adevăr.

— Şi?

— Am găsit peste filele acelea rătăcite din cartea lui Liebel un bileţel.

— Iar un bileţel? Tot ca primul? Cu litere decupate din ziar?

— Întocmai. Iată-l!

Spunînd acestea, i-am dat hîrtiuţa cu pricina maiorului Vlad. Acesta l-a citit fără ca vreun muşchi să tresară pe chipul său.

— Cum?! Nu vă miră? am izbucnit eu. Nu mă întrebaţi ce mi s-a întîmplat ieri, cu maşina... Era să... să se intîmple ceva foarte grav...

— Ştiu.

Cuvintele mi-au îngheţat pe buze. Maiorul Vlad ştia, deci, de incidentul acela.

— Un singur lucru nu ştiu, a spus el. Dacă totul a .fost pregătit pentru a te lichida pe dumneata, pe inginerul Tiberiu Rădulescu, sau pe amîndoi! Iată...

Zicînd acestea, maiorul a scos o cutioară.

— S-a găsit în maşina dumitale la controlul făcut după ce-ai leşinat. Cineva a introdus în maşină această drăcie, care a degajat un gaz otrăvitor...

— Ştiu cine a introdus cutioara. Şi ştiu cînd! am exclamat eu.

— Cine? a întrebat, vădit interesat, maiorul.

— Un tînăr care s-a prefăcut că priveşte la kilometraj... Cînd luam benzină... la ieşirea din Bucureşti.

— A! Aşaa... Credeam că ştiţi mai mult... Un tînăr... Ei bine, asta-i prea puţin pentru a constitui o indicaţie, important este că aţi scăpat cu bine. Noroc că miliţia a intervenit la timp. Am trimis-o pe urmele dumneavoastră cît am putut de repede. Cei de la controlul circulaţiei aveau indicaţii precise să vă oprească

chiar dacă nu eraţi contravenient... Să vă coboare din maşina şi să facă un control sever al vehiculului. Ceea ce s-a şi întimplat.

— Cum? Deci totul a fost o înscenare din partea miliţiei? Credeam că... Dar cum? Cum aţi aflat că sîntem în primejdie?

Maiorul Vlad a stat cîteva clipe pe gînduri, apoi mi-a răspuns:

— Am primit un telefon de la un necunoscut... Din fericire, am reuşit să imprimăm pe bandă glasul celui care ne-a anunţat. Din... nefericire, însă, nu am reuşit încă să-l identificăm. Omul a vorbit punîndu-şi o batistă în dreptul gurii.

CĂZUT ÎN CAPCANĂ

În după-amiaza zilei am plecat de acasă cu gîndul de a lucra la Biblioteca Academiei.

N-am ajuns însă acolo. Pe drum m-am oprit în dreptul unui cinematograf şi — tentat de titlul filmului — am intrat. Filmul a ţinut pînă la nouă seara, aşa că am ieşit aproape pe întuneric. Cerul era acoperit de nori negri, ceea ce accentua umbrele înserării.

Pe drumul spre casă m-am oprit să privase vitrina unui magazin de textile, aflat peste drum de o mică bodegă, cînd am zărit o maşină verde-oliv, ce avea la număr iniţiaiele C.D. Am recunoscut-o imediat: era maşina şoferului care locuia la parterul vilei profesorului Secăreanu. Curiozitatea mi-a dat ghes să aştept să vad cu cine va ieşi şoferul din bodegă.

Stăteam de aproape jumătate de oră. Se întunecase de-a binelea şi se stîrnise un vînt răcoros, semn că avea de gînd să plouă. Era gata să renunţ la pînda mea, cînd, o dată cu primii picuri de ploaie, din bodega de peste drum şi-au făcut apariţia două siluete.

Pe una am recunoscut-o imediat: era a şoferului. Însoţitorul acestuia avea însă o pălărie cu boruri largi, pe care şi-a tras-o peste faţă, pentru a se feri de ploaie, astfel că nu-i puteam vedea de loc faţa. Înainte de a se urca în maşină, le-am tăiat calea ca din întîmplare, încercînd să-l văd, totuşi, pe însoţitorul şoferului. N-am izbutit însă. Maşina cu iniţialele C.D. a pornit. Am făcut imediat cu mîna unui taxi şi am urcat, rugîndu-l pe conducătorul acestuia să se ţină de maşina din faţă.

Maşina cu iniţialele C.D. pornise pe Dorobanţi, apoi , s-a întors şi a intrat pe Bulevardul Magheru, înaintînd cu toată viteza spre Piaţa Unirii. De aici a trecut pe lîngă Spitalul Brîncovenesc, a apucat-o pe Rahova, apoi a cotit spre cartierul Ferentari. Voiam cu tot dinadinsul să văd chipul celui care-l însoţea pe şoferul C.D.-ului, aşa că am cerut conducătorului taxiului să depăşească maşina din faţă şi să tragă la dreapta. C.D.-ul a trecut foarte aproape de noi.

O clipă mai tîrziu nu mi-a venit să-mi cred ochilor: omul de lîngă şofer nu era altul decît Nucu. Nucu Alexandrescu, profesor la una din şcolile din oraş, preparator cu o jumătate de normă la facultate, omul cu care Magda fusese la Viena. L-am recunoscut,

deşi avea un plasture mare pe bărbie.

Am cerut şoferului să-şi reia urmărirea, dar totul s-a dovedit zadarnic. C.D.-ul fusese înghiţit de negura nopţii. Am cotit în fel şi chip pe diferitele străduţe, în speranţa că vom găsi maşina căutată, oprită undeva. Zadarnic! După ce-am citit numele cîtorva străduţe, am cerut să fiu dus în oraş. Urmărirea mea îmi adusese, totuşi, o informaţie dintre cele mai preţioase: că şoferul C.D.-ului îl cunoaşte pe Nucu Alexandrescu.

Ajungînd acasă, primul meu gînd a fost să dau un telefon maiorului Vlad. Telefonul acestuia era însă ocupat, aşa că am format numărul Magdei.

Simţeam nevoia să discut cu cineva, să relatez cuiva marea descoperire pe care o făcusem: că şoferul C.D.-ului era o cunoştinţă a lui Nucu Alexandrescu. De aceea, am uitat faptul că în ziua precedentă Magda refuzase să meargă cu mine spre Sinaia, deoarece avea o întîlnire cu un bărbat. „La urma urmei, Magda e libera să facă ce vrea. Cu ce drept i-aş cere socoteală pentru faptele ei?” mi-am zis eu, cu convingerea că e timpul să nu mă mai gîndese la ea. Dar, vorba ceea: una e să vrei, şi alta e să poţi. De cîte ori, în asemenea situaţii, nu mi-a venit în minte dictonul latin: „Video meliora proboque sed facinora sequor!” Vedeam ce e bine, dar continuam să fac ce nu trebuie, pentru că inima... mda, trebuie s-o recunosc, o lua uneori înaintea raţiunii.

Am dat, aşadar, telefon Magdei. Ca şi data trecuta, mi-a răspuns gazda acesteia:

— Magda nu este acasă! A plecat la teatru cu un coleg. La teatrul de estradă se parc. Cu domnul Nucu Alexandrescu. A venit şi a luat-o pe la ora şapte. Zicea că se întoarce pe la zece şi ceva. Să vă sune cînd soseşte acasă?

— Nu, hm, mulţumesc! am răspuns eu tulburat şi mai ales, uluit de o asemenea veste.

„Nucu este la teatru cu Magda? Păi bine, abia acum o jumătate de oră l-am văzut într-o maşină! Cum se poate asta? mă întrebam eu, dezorientat. Am, în continuare, vedenii? Sau unde nu-l sufăr pe Alexandrescu, fiindcă e un bărbat drăguţ şi place femeilor, constituind prin asta un pretendent la mîna Magdei, mă trezesc că-l văd peste tot unde aş dori să-mi vad duşmanii?” m-am oţărît eu, nu fără temei.

Adevărul este că eram înfuriat la gîndul că Magda primise

invitaţia lui Alexandrescu de a merge la teatru. „Cum asta? mă întrebam. De ochii lumii se preface că nu-l suferă şi cînd colo...?”

După ce m-am mai calmat, mi-am dat seama că nu am dreptul s-o judec pe Magda. Pentru a nu ştiu cîta oară îmi spuneam că fata era liberă să facă ce vrea. Şi-apoi, ce cusur avea Alexandrescu? Era tînăr, frumos, toate fetele se dădeau în vînt după el. De ce nu i-ar fi plăcut şi Magdei de el? Şi-apoi, aşa cum se exprimase şi gazda fetei, cei doi fuseseră împreună şi lucraseră la Viena. Aveau pesemne o mulţime de amintiri comune, ba poate că între ei era ceva mai serios decît se ştia.

„Bine, dar Magda a fost la mine şi s-a purtat într-un fel în care mi-a dat oarecari speranţe! Ei .şi? A împins-o curiozitatea şi, desigur, gîndul că mi s-a întîmplat ceva.”

Acum binecuvîntam telefonul acelui presupus miliţian, care întrerupsese clipele de intimitate ce se creaseră între mine şi fată, făcîndu-mă de-a dreptul caraghios prin cererea mea, nu mai puţin caraghioasă, de a-mi spune pe nume. „Cum m-o fi judecat ea? Auzi, să mă comport ca un licean îndrăgostit eu, ditamai omul în toată firea!”

Mi-era ruşine de mine însumi. După vestea pe care o primisem, mi-am dat seama că nu avea nici un rost să mai telefonez maiorului Vlad. Omul din C.D. nu era Nucu, ci altcineva. Cineva care semăna cu el. Ce bine că numărul maiorului fusese ocupat! Acum ce m-aş fi făcut? Aş fi fost pur şi simplu ridicol! (V-aţi dat, desigur, seama că teama de ridicol a fost coşmarul meu în tot acest timp.)

Pentru a nu avea însă nici un dubiu în legătură cu prezenţa lui Nucu AlexAndrescu la spectacol, am telefonat deîndată la casa teatrului şi am întrebat la ce oră se termina programul în seara aceea.

— Peste o jumătate de oră? mi s-a răspuns.

N-am mai stat pe gînduri. În cîteva minute am fost gata de plecare. Luîndu-mi maşina, am ajuns la ieşirea din teatru cu suficient timp înainte de terminarea spectacolului. De aceea, am avut posibilitatea să-mi aleg un loc bun pentru observare.

Sentimentele care mă încercau în acele momente erau contradictorii. Mi-era ruşine de mine pentru că venisem aici. Daca mă vor vedea? Ce vor crede? Că am venit împins de gelozie... Mai ales că am dat telefon Magdei acasă şi deci... deci

nu întîmplarea mi-a purtat paşii spre holul teatrului.

N-am avut timp să-mi fac prea multe procese de conştiinţă. Undeva, în adîncul gîndurilor — dacă ar fi trebuit să mărturisesc cu adevărat — simţeam că, într-adevăr, încolţise şi un grăunte de gelozie, care mă împinsese să plec de acasă. Era însă numai un grăunte. Atît! Un ghimpe, cum se zice. Oricît mi-ar fi plăcut de Magda Fluieraş, n-aş fi încercat să forţez lucrurile. Am fost totdeauna un timid şi un resemnat. Găseam sprijin moral în cărţile mele, în studiile extenuante pe care le făceam.

La unsprezece şi un sfert, spectacolul s-a terminat şi lumea a ieşit, inundînd holul, apoi străzile din apropierea teatrului. Din locul în care mă aflam, vedeam aproape toată marea de oameni, tălăzuind spre ieşire. Spre deziluzia mea, pe Magda şi pe Nucu nu i-am văzut. Eram gata să ies şi eu, amestecîndu-mă în mulţime, cînd, undeva în spate, am auzit o discuţie. Nucu o invita pe Magda la un restaurant din apropierea teatrului, iar aceasta refuza politicos.

— Nu pot merge, Nucule! Mîine trebuie să mă scol de dimineaţă. Lasă... altă dată. N-au intrat zilele în sac.

Nu ştiu cum am ieşit din holul teatrului, făcîndu-mă nevăzut. Acum eram sigur că Nucu fusese la spectacol cu Magda şi nu în maşina aceea. Deşi, eu aş fi preferat poate cea de o doua alternativă. Ştiind însă cum stau lucrurile, eram hotărît ca de acum să nu mă mai preocupe nimic în legătură cu Magda.

Înainte de a adormi, sub pleoape mi-a apărut însă o imagine care, cu două zile în urmă, îmi umpluse inima de căldură: imaginea fetei, acolo, în bucătăria garsonierei mele, punînd ordine în mica mea gospodărie de burlac. Şi am adormit, chinuit de noi întrebări: „De ce s-o fi apucat să facă ordine acolo? De ce mi-o fi povestit despre anii cînd, studentă fiind, colegele ei (şi ea, fără îndoială, am simţit asta din felul cum povestea) se pregăteau atîta pentru orele mele, dornice să fie remarcate de mine?”

Am încercat şi am reuşit să scap de toate aceste gînduri dîndu-le, filozofic, pe seama eternului feminin, enigmatic, de nepătruns.

✯

Nu ştiu ce m-a determinat ca a doua zi să-l caut pe maiorul Vlad. I-am dat telefon, cerîndu-i să mă primească. Eram hotărît

să-i destăinui tot şi, cu asta, să nu mă mai ocup nici o clipă de acest caz, care începea să-mi răpească din ce în ce mai mult timpul liber.

Maiorul Vlad mă aştepta în faţa a două cafele aburinde. M-a poftit să iau loc, apoi m-a îmbiat să vorbesc.

— Nu ştiu dacă ceea ce vă voi povesti acum are vreo însemnătate, am început eu. În orice caz, aş vrea să-mi promiteţi că nu veţi rîde de mine. Sînt om în toată firea, dar uite că, de cînd cu cartea aceea dispărută, mă comport ca un copil. În cel mai bun caz, ca un... licean. Îmi promiteţi?

— Desigur. Nu înţeleg de ce a mai fost nevoie de această introducere. Chiar şi o ipoteză fantezistă are un sîmbure de real. Ex nihilo, nihil. Deci... vă ascult!

După cîteva clipe de gîndire, am relatat maiorului tot ce făcusem în legătură cu aşa-zisul cifru, cu acea inecuaţie găsită pe una din filele rătăcite la mine.

Maiorul s-a ridicat brusc de pe scaun.

— Interesant! a exclamat el. Chiar foarte interesant! Vreţi să-mi spuneţi ce cifre erau scrise acolo, pe fila cu pricina?

— Desigur! am răspuns eu şi am scos carneţelul în care-mi notasem tot. Iată ce a fost înainte şi iată ce am scris eu după aceea!

— Poate că cele relatate de dumneavoastră ne vor fi de folos, tovarăşe Şerban, a început el, şi în glasul lui am simţit o anume gravitate. Da... da. S-ar putea să ne fi dat o verigă care leagă multe altele, dintre cele mai importante. Îmi pare rău că trebuie să întrerupem discuţia noastră, dar — aşa cum v-am spus — la ora 3 sînt chemat la o şedinţă, la şeful meu. Înainte de a ne despărţi, îngăduiţi-mi, totuşi, să vă fac o recomandare: nu vă mai hazardaţi! Lăsaţi lucrurile pe seama noastră! Bine? Cred că sîntem pe drumul cel bun şi, în mai puţin de cîteva zile, totul se va lămuri. De aceea, v-aş recomanda să fiţi prudent! Afacerea asta, v-am mai spus-o, mi se pare foarte serioasă, iar cei care simt că funia se apropie de par sînt hotărâţi să-şi vîndă scump pielea, lovind şi muşcînd, luptîndu-se cu ghearele şi cu dinţii. Deci, atenţie! Spre binele dumneavoastră.

Zicînd acestea, maiorul Vlad m-a condus pînă la uşă şi ne-am luat rămas bun.

Despre urmărirea C.D.-ului n-am suflat nici un cuvînt. De altfel, nu avea nici un rost. Acum eram sigur că nu Nucu

Alexandrescu fusese în maşina aceea.

☆

În după-amiaza zilei, trecînd pe la profesorul Secăreanu, acesta mi-a comunicat că Vlad îi făcuse o vizită, că examinase peretele pe care se căţărase Schultz cînd furase cartea — găsită apoi în camera lui de la hotel — şi că stătuse de vorbă cu menajera. În plus, Vlad îi ceruse profesorului cîteva informaţii despre Günther.

În timp ce Secăreanu îmi spunea toate acestea, eu m-am îndreptat spre geamul încăperii în care ne găseam. De acolo am putut privi în curtea vilei, unde l-am zarit pe şoferul C.D.-ului. Era un individ înalt, cu umerii largi, cu mîini mari, puternice. „Oare ce naţie o fi?” m-am întrebat.

— La ce ambasadă lucrează chiriaşul de la parter? am întrebat eu, aşa, nitam-nisam pe profesor.

— Iată o întrebare la care nu pot răspunde cu exactitate! Cred că la ambasada unei ţări occidentale. Habar n-am... Omul e de curînd aici. Înaintea lui a locuit alt şofer al ambasadei... Pesemne că s-a schimbat.

Revenind pe scaunul pe care şezusem, am discutat în continuare cu profesorul tot felul de probleme, în principal despre viitoarea lucrare de cercetări ştiinţifice, pe care urma s-o întocmim împreună,

— Sper, am spus în glumă, să nu iasă iar vreo dandana şi cu lucrarea asta. Nu de alta, dar dacă se va întîmpla aşa, mă las de meseria de dascăl şi devin autor de romane poliţiste, am glumit eu.

Profesorul a zîmbit protector, a cerut menajerei să ne servească o dulceaţă, apoi am trecut la schiţarea principalelor capitole ale noii lucrări. Cotrobăind prin biblioteca profesorului, am dat peste un ghid al oraşului Bucureşti, pe care l-am cerut împrumut. Voiam ca acasă, în tihnă, să mă lămuresc pe unde colindasem cu o seară mai înainte, urmărindu-l pe şoferul C.D.-ului. Simplă curiozitate, căreia nu voiam însă să-i dau nici o urmare. Doream să ascult sfatul maiorului Vlad şi să nu mă mai preocupe nimic din toată afacerea asta. Eram convins că diletantismul meu nu poate decît să încurce treburile şi să mă facă, cel mult, ridicol,

În seara aceea, la televizor, a fost un program frumos, aşa că am privit programul şi am uitat de ghid. În zilele următoare,

ca un făcut, n-am dat cu ochii de această mică broşură împrumutată de la profesorul Secăreanu, astfel că nici măcar n-am deschis-o.

Au trecut astfel cîteva zile, răstimp în care, ocupat cu procurarea de date pentru lucrarea de cercetări ştiinţifice, aproape că nu am trecut pe la facultate. Cursurile fiind încheiate, activitatea era destul de redusă. În tot acest interval de timp n-am întîlnit-o pe Magda. Faptul, departe de a mă deranja, mă reconforta parcă. Evitam clipa în care, întîlnind-o, ar fi trebuit să-i suport privirea ochilor negri, catifelaţi, care mi-ar fi amintit de comportarea mea nesăbuită din ziua cînd căutasem împreună adresa aceea fictivă, pe strada Avrig. Pe vecinul meu de apartament nu-l mai văzusem tot de atunci, din duminica aceea buclucaşă, semn că era iarăşi în deplasare, colindînd munţii, în căutare de bogăţii subpămîntene.

Într-una din zile, secretara catedrei a cerut fiecăruia dintre noi să verificăm dacă adresele noastre, trecute pe un vechi tabel, corespund. I se cerea actualizarea tabelului cu adresele şi numerele de telefon.

Adresa trecută la rubrica mea era corect înscrisă. Aruncîndu-mi ochii în susul tabelului, am tresărit. În dreptul numelui lui Gheorghiu era trecută o stradă din cartierul Ferentari.

,,Ei şi? veţi zice. Ce importanţă are? Ce mare descoperire făceai?”

L-aş ruga pe cititor ca, înainte de a pune o asemenea întrebare, să-şi amintească un amănunt: cu cîteva zile mai înainte, maiorul Vlad venise în mod special să se intereseze de colegul meu Gheorghiu, în legătură cu vizita acestuia la Viena. Apoi, să nu se uite! Gheorghiu — oricît vi s-ar părea de amuzantă bănuiala mea — purta pantofi de import, cu talpă de duroflex, avînd acelaşi model ca urmele întipărite pe zidul casei profesorului Secăreanu.

Am reţinut adresa lui Gheorghiu, convins fiind că în seara zilei voi face o vizită — de data asta cu maşina mea — în Ferentari.

Ajungînd acasă, am răscolit printre cărţile de pe măsuţa mea de lucru, pentru a găsi ghidul Bucureştiului. La sfîrşit, broşura avea o hartă, un plan al Capitalei. Privirile mele au căutat deîndată cartierul Ferentari. Nu mi-a fost greu să

descopăr că strada pe care locuia Gheorghiu era aproape de locurile pe unde mă plimbasem în seara cînd urmărisem C.D.-ul. Străduţele mici, întortocheate, nu aveau numele scrise pe plan, deoarece scrisul nu încăpea. Doar pe cîteva — mai măricele — am putut să citesc înscrisurile.

Abia am aşteptat să se însereze. După ora nouă am plecat de acasă. În mai puţin de o jumătate de oră mă aflam pe străduţa în care locuia Gheorghiu. Am coborît şi am străbătut-o pe jos de cîteva ori. Casa colegului meu era luminată de un felinar aflat în dreptul ei. Nu mi s-a părut nimic deosebit. Îmi venea să rîd de presupunerile mele. „Bietul Gheorghiu! Nici nu visează ce-mi trece mie prin cap”, mi-am zis eu.

Am urcat în maşină şi am pornit spre casă. Tocmai mă învîrteam pe străduţele întortocheate, cînd, ca într-o fulgerare, farurile maşinii mele au luminat silueta unui om. Era Nucu Alexandrescu.

Cu o repeziciune de nedescris, am cotit pe o străduţă, am oprit, am stins luminile şi am coborît. Cu paşi furişaţi, am revenit pe strada unde-l văzusem pe Nucu. Sosisem tocmai la timp pentru a-l vedea. Se afla în mijlocul străzii. În clipa cînd voiam să mă iau după dînsul, cineva a trecut pe lîngă mine şi mi-a cerut un foc. I-am dat, Încercînd să nu-l pierd din ochi pe cel urmărit. Dar flacăra chibritului mi-a luat parcă vederile. Cînd ochii mi s-au acomodat din nou cu întunericul — trecătorul care-mi ceruse foc plecase — mi-am dat seama că strada era pustie.

„A intrat undeva. Se afla la mijlocul străzii... În cîteva secunde nu putea să ajungă la capătul celălalt al ei”, mi-am zis.

Am citit tăbliţa cu numele străzii: Şoimului.

Strada care purta acest nume era mică, destul de prost pavată, luminată doar de trei felinare: cîte unul la capetele ei, iar al treilea, la mijloc. Pe toată strada nu existau decît vreo cincisprezece case pe o parte a ei şi alte cincisprezece pe cealaltă. Întunericul era destul de dens, astfel că mi-a fost relativ uşor să o parcurg neobservat. La mijlocul străzii, pe stînga, se afla un fel de vilă, cu gard din zid destul de înalt, ruinat pe alocuri, iar vizavi de ea, o casă arătoasă. Începuse să bată vîntul şi, peste cîteva clipe, s-a pornit o ploaie măruntă. Vrînd-nevrînd, m-am adăpostit sub streaşina gardului de zid al vilei lîngă care mă aflam, alegîndu-mi un loc din care să pot vedea ce se petrece în jurul meu. Eram convins că Nucu

Alexandrescu intrase în casa de vizavi de vilă, şi de aceea m-am hotărit s-o supraveghez cu toată atenţia.

Stăteam aşa de aproape o jumătate de oră. În jurul meu era o linişte desăvîrşită. Casa pe care o supravegheam era cufundată în întuneric. O casă de modă veche, cu pridvor, înconjurată de o grădină nu prea mare, dar plină de bălării, semn că stăpînul nu se prea îngrijise de ea. Un gard de sîrmă, ca o plasă, înconjura grădina. De la porţile dinspre stradă, pînă în dreptul cerdacului, lucea palid o alee asfaltată. Nici un geam luminat. Totul părea pustiu.

Plictisit să tot privesc peste drum, mi-am întors ochii spre vila în incinta căreia mă aflam. Era o clădire cu ziduri groase, acoperite de iederă. Şi aceasta părea părăginită. Doar la unul din geamuri, aflat în spatele vilei, clipea o lumină palidă. Ferestrele erau înalte, terminate în partea de sus cu ogive, ca la catedrale gotice. Intrarea în clădire se făcea printr-o uşă mare, masivă, după ce se urcau cîteva trepte, flancate de nişte tufe de trandafiri agăţători.

Deodată am auzit paşi. La lumina palidă a felinarului aflat către mijlocul străzii am zărit umbra unui om în vîrstă, care se strecurase afară din vilă, cu intenţia de a ajunge în stradă şi a privi. Bătrînul ieşise prin uşa din spate a vilei — uşa de serviciu, pesemne. N-am făcut nici o mişcare, de frică să nu fiu descoperit. La urma urmei mă aflam pe o proprietate străină, unde mă furişasem fără voia stăpînului. Bătrînul s-a dus pînă la poartă, a privit în susul şi în josul străzii, apoi a reintrat în casă. Ploua mărunt, stăruitor, ca într-o veritabilă noapte de toamnă.

Pe neaşteptate, din clădirea de vizavi a ieşit, furişîndu-se, un om. După ce-a privit în stînga şi în dreapta, a pornit spre unul din capetele străzii, a traversat, apoi s-a îndreptat exact spre locul unde mă aflam eu. Sîngele îmi îngheţase în vine. Eram sigur că individul ce venea spre mine mă văzuse încă de acum o oră şi ceva, cînd mă ascunsesem, iar acum venea să se răfuiască cu mine.

Am trăit clipe de groază. Cu muşchii încordaţi, ca un arc puternic comprimat, eram gata să sar. Dar... omul a trecut pe lîngă mine cu paşi furişaţi, de pisică, şi s-a pierdut undeva, în negura ce înconjura vila lîngă zidul căreia mă aflam. Cînd omul a trecut prin dreptul meu, i-am văzut, preţ de o clipă, faţa. L-am recunoscut după ochelarii pe care-i purta: omul acesta nu era

altcineva decît... profesorul Schultz, dispărut cu aproape o săptă-mînă şi ceva în urmă din camera sa de la hotelul „Modern”.

Inima îmi bătea, gata să sară din piept. Descoperisem, aşadar, vizuina bandiţilor. Pînă să mă dumiresc mai bine ce se întămplase şi să hotărăsc ce trebuie să fac am zărit o alta umbră, care se furişa pe lîngă ulucile caselor vecine, apoi pe lîngă zidul în nişa căruia mă aflam eu. Omul mergea pe pipăite, parcă. La un moment dat era cît pe ce să pună mîna pe haina mea. I-am auzit respiraţia gîfîită.

Chiar dacă ar fi fost beznă, tot l-aş fi recunoscut pe cel care se furişase astfel. L-aş fi recunoscut după statura-i înaltă, atletică, după pelerina pe care o purta şi pe care i-o văzusem de atîtea ori în cancelaria profesorilor. Pentru că omul acesta era... Nucu Alexandrescu! De data aceasta, nu mă mai înşelam. Ajuns în dreptul porţii, Nucu Alexandrescu s-a oprit o clipă, a privit în urma sa, apoi a intrat aproape în fugă.

„Totuşi, Nucu îl cunoaşte pe şoferul C.D.-ului! Atunci, cum se explică faptul că se găsea la teatru, iar eu îl văzusem în maşina pe care o urmărisem?”

N-am stat prea mult pe gînduri. Trebuia să acţionez. Să-l anunţ, pe maiorul Vlad. Făcusem o descoperire de preţ.

Voiam tacmai să ies din ascunzătoare cînd, de undeva de departe, s-a auzit uruit de motor. Peste cîteva minute de tăcere deplină l-am văzut pe şoferul C.D.-ului intrînd în curte. Ajungînd în dreptul intrării, a fluierat scurt, într-un fel anume. Uşa s-a deschis şi batrînul a apărut în prag.

— Eu sînt

— Intră!

— Au venit toţi?

— În afară de...

N-am auzit numele celui care trebuia să mai vină. Cei doi au intrat şi, din nou, s-a aşternut liniştea. „Orice ar fi, trebuie să plec imediat de aici şi să-l] anunţ pe maiorul Vlad”, mi-am zis eu. Cît ai clipi, m-am ridicat din locul unde mă aciuasem şi am dat să fug de-a lungul străzii.

În clipa următoare, însă, m-am lovit piept în piept cu un individ înalt care, fulgerător, m-a izbit în creştetul capului şi mi-am pierdut cunoştinţa.

✯

Cînd mi-am revenit, zăceam legat burduf, într-o încăpere goală. Cu greu mi-am putut aduce aminte ce se întîmplase. În cele din urmă am înţeles că mă aflam, probabil, în vilă, adus, desigur, de individul acela, care mă izbise în cap atît de tare, încît îmi pierdusem cunoştinţa. Mă aduseseră pesemne în casă, mă legaseră bine, apoi îşi văzuseră de treabă. Iar eu zăceam aici, în această vilă părăginită, părăsită. Eram pur şi simplu condamnat să mor de foame şi de sete, neştiut de nimeni, în mijlocul unui oraş atît de mare.

Cîteva minute s-au scurs într-o tăcere deplină. Nu se auzea nici măcar fîşîitul ploii. Ori nu mai ploua, ori pereţii vilei erau atît de groşi, încît nu răzbătea nici un zgomot de afară. Asta însemna că nici dinăuntru nu s-ar fi auzit, oricît de tare aş fi strigat. Dacă aş fi putut să strig. Aveam, însă, un căluş în gură.

Simţeam un gust amar, trupul mi-era vlăguit, ca şi cînd aş fi îosi obligat să merg ore de-a rmdul. La un moment dat am simţit o uşoară ameţeală şi din nou mi-am pierdut cunoştinţa.

Cînd mi-am revenit, am auzit glasuri. Cineva se apropia de uşa care dădea în camera în care mă aflam. M-am prefăcut leşinat, respirînd greu.

— E tot fără cunoştinţă, am auzit un glas puternic, uşor gîjîit. Înseamnă că l-am altoit bine. Nu mă pot dumiri însă cum de-a ajuns aici... Probabil că l-a urmărit pe Nucu.

— Pe mine?! am auzit glasul lui Nucu Alexandrescu. De ce crezi că... De ce să mă fi urmărit?

— Cum de ce? Din gelozie! Nu mi-ai povestit chiar tu de muierea aia cu care ai fost la Viena şi căreia idiotul ăsta îi dă tîrcoale? Te-o fi văzut cu ea pe stradă, ori la teatru, unde ai fost ieri-alaltăieri. Îşi închipuie că între voi e nu ştiu ce, vrea boul să afle ce anume şi se ţine scai de tine, să vadă unde mergi şi ce faci. În seara asta, crezînd că mergi să te întîlneşti cu muierea aia, se ia după tine şi ajunge aici. Poftim! Iată explicaţia! Foarte simplă. Iar eu... eu cred că-i un copoi, îi ard una la muştiuc şi-acum... poţi să-l priveşti cum zace...

— De unde să-mi dea prin cap? Eu... urmărit de el? Dar bine, Jeane, în cazul ăsta, e foarte... foarte grav... Mă denunţă cînd pleacă de aici! Vouă ce vă pasă?! Dispăreţi... dar... dar eu! Cariera mea... eu...

— Ai spus bine... Dacă o să-i dăm drumul! Ei bine. Asta se va întîmpla însă la sfîntul aşteaptă! A căzut singur în capcană,

N-are decît să suporte consecinţele. Ştii care-i intenţia mea? Ascultă...

Înainte de a auzi urmarea, am simţit că cineva se apropie de mine, îmi ascultă respiraţia, apoi mă izbeşte cît poate de tare cu piciorul chiar în şira spinării.

Cînd mi-am revenit din nou, auzeam glasuri. Veneau din camera alăturată. Forţîndu-mă să înving slăbiciunea de care eram cuprins, am încercat să ascult ce se vorbea, doar-doar voi desluşi ceva. Zadarnic! Cu preţul unor eforturi supraomeneşti, am izbutit în cele din urmă să mă tîrăsc mai aproape de uşă. Ştiam ce ar fi urmat în cazul în care aş fi fost descoperit că trag cu urechea. Dar de acum nu-mi mai păsa de nimic. Şi aşa eram condamnat să rămîn aici legat, să mor de foame şi de sete între cei patru pereţi. Probabil că vila era nelocuită şi deci nimeni n-ar fi dat peste mine decît, poate, din întîmplare, peste o lună-două. Or atunci eu aş fi mort de mult. Mort de foame, sau poate ucis de ei. Da! Cu siguranţă că asta este intenţia celor care m-au legat: să mă lichideze şi astfel să nu pot relata nimănui nimic. În primul rînd despre Alexandrescu, pe care şi-au dat seama că l-am recunoscut.

Pentru prima oară de la începutul aventurii pe care o trăiam îmi părea rău că nu ţinusem seamă de sfatul maiorului Vlad, care mă avertizase să nu mă mai hazardez în necunoscut. Nu urmasem sfatul acestuia, şi acum iată-mă prins în capcana.

TELEGRAMA CIFRATĂ

Ajungînd lîngă uşă, mi-am lipit urechea de tăblia acesteia şi am ascultat. Vorbea cel cu glasul gîjîit:

— Nu! Am hotărît! Idiotul care te-a urmărit va rămîne aici pentru totdeauna. De asta mă ocup eu... Aranjez eu totul...

— Eu nu vreau să fiu amestecat în afacerea asta, am auzit glasul lui Nucu. Nu vreau să-l am pe conştiinţă. Nu mă amestecaţi în...

— Dar tu ne-ai amestecat pe noi toţi! Pentru ca tu l-ai adus după tine. Asta-i! Uite ce e! N-avem timp pentru smiorcăielite tale şi nici pentru ale altora. Avem de rezolvat o problemă importantă şi după asta, fiecare îşi ia zborul. E clar? Şi mai tacă-ţi gura! Aici eu hotărăsc! Tată, ţi-am adus cartea «Valea Arieşului». Uite, aici, ai şi fotocopiile alea...

— Ce să fac cu ele? Am încercat, dar...

— Cum ce să faci cu ele? Păi sînt copiile filelor rătăcite din carte. Au pe ele cifrul. Am fost nevoit, pentru ele, să fac încă o vizită...

„Deci omul acesta a intrat în casa mea. Şi prima şi a doua oară. Da! Prima dată atunci, cînd a trimis bileţelul Magdei şi m-a scos din casă ca pe un gură-cască, iar a doua oară, în timp ce am fost plecat la Cîmpina. Deci el e autorul bileţelelor cu litere decupate din ziar, primul, trimis Magdei, al doilea, lăsat pe măsuţa mea. Da, acum îmi explic de ce l-a strecurat în pardesiul ei: pentru că Nucu l-o fi informat despre relaţiile dintre mine şi Magda. O fi auzit, desigur, ce i-am povestit Magdei în legătură cu cartea furată. Dar dacă...?”

O bănuială cumplită m-a cuprins.

„Dar dacă Magda are alt rol în toată povestea asta? Dacă este şi ea amestecată? Dacă fata asta a fost pusă înadins să se ocupe de mine, să mă tragă de limbă, iar eu, prostul, i-am spus tot, am informat-o despre tot?!”

Fulgerător, mi-am amintit tot ce discutasem cu ea. Încercam să-mi dau seama dacă, prin pălăvrăgeala mea, îi dădusem sau nu vreo indicaţie. Nu! Din fericire... nu! Cu Magda nu reuşisem să mai vorbesc pe îndelete de la atacul din camera mea. Deci ea nu ştia nici despre păţania mea şi a inginerului Rădulescu, nici despre păţania acestuia cu ciobănaşul bistriţean — vrusesem să i-o spun, ca pe un fapt divers, să ne amuzăm, că

şi alţii au parte de coincidenţe — nici despre urmărirea C.D.-ului — mai ales asta le-ar fi folosit bandiţilor s-o ştearg
ă sau să-şi ia anumite măsuri.

Nu se poate! Magda nu e de-a lor! Îl iubeşte pe Nucu pentru că nu ştie cine este!” îmi spuneam eu, răzvrătindu-mă împotriva oricăror fapte, aparenţe sau indicii, care ar fi dus la inculparea fetei.

— Dar dacă, totuşi, Şerban a spus cuiva despre... despre? am auzit glasul lui Nucu. Mi-e coleg. Mă vor urmări. După moartea lui. Tată! Nu! Nu mai vreau să fiu amestecat în toată afacerea asta! Nu mai vreau! Nu mai vreau şi gata!

Nucu se adresase bătrînului cu cuvîntul tată. Asta m-a surprins. „Cum? Tatăl lui Alexandrescu trăieşte?! Păi Nucu spunea că a murit! Că a fost ofiţer şi a căzut pe front, în munţii Tatra. De ce-a minţit?”

— Tu ţine-ţi pliscul! am auzit din nou glasul acela gîjîit, glasul lui Jean, al omului care mă atacase pe mine, ultimul aşteptat.

Jean sosise tocmai cînd eu voiam să fug pentru a-l înştiinţa pe maiorul Vlad.

— De ce să-mi ţin gura? Pentru că vrei tu? M-aţi chinuit destul! M-aţi obligat să fur... să... cartea asta de la Viena... Nu-i destul?

Am auzit o lovitură înfundată.

— Dacă nu taci, îţi smulg limba, idiotule! s-a auzit din nou glasul gîjîit al lui Jean. Uit că-mi eşti frate şi te fac arşice, mă auzi? Tot ce ai făcut a fost pentru tata, pentru a-l salva şi, totodată, pentru a pune mîna pe obiectele acelea care valorează mai mult decît îşi închipuie un idiot ca tine, un găgăuţă cu pretenţii de profesor de istorie.

„Nucu are un frate? Da, aşa se pare. Jean e fratele lui. Poate că-s gemeni. În acest caz... În acest caz înseamnă că în maşina cu iniţialele C.D. l-am văzut pe fratele lui Nucu... pe acest Jean. Acum îmi explic cum de l-am putut confunda. Noapte, ploua, avea pălăria trasă peste frunte... Iar Nucu... Nucu e cel care a furat cartea de la biblioteca din Viena! Cum de nu mi-a trecut prin cap una ca asta? Probabil, ajutat de... de Magda! Nu! Mai degrabă de Gheorghiu. Cine ştie ce rol o fi avînd şi Gheorghiu în toată tărăşenia asta! Nu degeaba s-a interesat maiorul Vlad de perioada cînd acesta a fost la Viena! Gheorghiu

stă în acest cartier. Pe aproape... Dar de ce se face vinovat bătrînul, încît, pentru salvarea lui, Nucu a trebuit să fure de la Viena cartea aceea a lui Liebel? Şi de ce nu se aude şi glasul lui Schultz? Oare, pentru că nu înţelege româneşte?”

— Tată, ţi-am adus tot ce-ţi trebuie! Te rog să faci pe dracul în patru şi să descifrezi! Nu mai avem timp de pierdut, am auzit glasul uşor gîjîit al fratelui lui Nucu.

— Asta şi încerc să fac, a răspuns bătrînul, cu vocea puţin tremurată. Dar... nu, nu merge! Şi nu înţeleg de ce...

— Cum adică? Doar ai tot ce-ţi trebuie. Cartea şi fotocopiile pe care eu, cu mîna mea, le-am făcut de pe foile alea rătăcite...

„Deci nu mai încape îndoială: el a fost la mine în cameră atunci... el m-a lovit”, mi-am spus eu, continuînd să ascult încordat.

— Iar aici ai textul telegramei cifrate. Ştiţi bine cu cîtă greutate l-am obţinut! De ce zici că nu merge? Încearcă!

— Încerc... Încerc...

„O telegramă cifrată?! Ce fel de telegramă ar putea să fie? De cînd? De unde? A cui? Şi, în afară de asta cum s-ar putea descifra ea cu ajutorul cărţii lui Liebel? Ce rost are «Valea Arieşului» într-o afacere de acest gen? Auzi colo! «Valea Arieşului», furată de la Viena, să ajute la dovedirea nevinovăţiei tatălui lui Nucu! În ce fel? Cum?”

Cîtva timp n-am mai auzit nimic. Precaut, m-am îndepărtat puţin de uşă. Curînd s-a dovedit că manevra mea a fost bine inspirată. Nu peste mult timp, cineva a deschis uşa şi s-a îndreptat spre mine. Eu mă prefăceam leşinat, respirînd ca atunci cînd mă vizitaseră prima oară.

— Doarme adînc ăsta, am auzit un glas.

Deşi nu-l mai auzisem pînă atunci, mi-am dat repede seama că este al şoferului. Avea un accent străin.

— Haidem! a ordonat fratele lui Nucu. Rămînînd singur, m-am apropiat iarăşi de uşă .şi am ascultat. Nu se auzea nici un zgomot.

— Nu iese nimic. Nimic! s-a auzit într-un tîrziu glasul bătrînului.

— Cum adică?! Îţi baţi joc de noi? Vrei să afli numai tu despre ce este vorba? Fii atent! Nu ţi-ai găsit fraierii. Pasărea Phoenix trebuie să reînvie din propria-i cenuşă! Şi pentru asta trebuie dezlegată telegrama cifrată.

— Cum, domnu’ Alexandrescu, atunci înseamnă că degeaba am adus textul telegramei? V-am spus ce greu am obţinut o fotocopie...

Vorbise şoferul C.D.-ului L-am recunoscut după accentul străin.

— Poate că nu e bună fotocopia telegramei. Cine poate fi sigur că este cea căutată de noi? Daca v-aţi înşelat, domnule Ale? (îi spunea Ale, folosind probabil iniţialele numelui şoferului: A şi L.)

— Imposibil! Am primit această telegrama de la B. 508. Chiar din mîna lui. A copiat-o, fotografiat-o el, personal, din dosarul secret al fratelui lui Spürgel. Nu există nici o îndoială. Fratele lui Spürgel, cu mîna lui, a scris pe colţul telegramei recepţionate la Viena: ,,Primit, 24 august 1944” Deci atunci, cînd a fost transmisa de la Bucureşti. Tot fratele lui Spürgel a mai spus la interogator, că asta a fost ultima comunicare primită de el din partea ambasadei germane de la Bucureşti, în august 1944. Apoi, legătura s-a întrerupt.

„Fratele unui oarecare Spürgel? Dar ăsta cine o mai fi? m-am întrebat eu. S-a vorbit despre un dosar secret... Oare cine o fi individul? Vreun criminal de război nazist arestat în Austria?”

— Totuşi, ceva nu este în regulă, domnule Ale... Vorbise bătrînul. Tot el a continuat:

— Numai cifrul este de vină! Probabil că... Nu! Nu merge şi pace! Ce, credeţi că eu n-aş vrea?

— Ce înseamnă asta, hai? Ia fă bine şi explică-mi imediat! a răcnit, scos din fire, fratele lui Nucu.

— Cifrul nu e bun.

— Cum nu e bun?

— Ori Günther nu l-a scris corect, ori... „Günther? Aşadar omul acesta ştie... a auzit de Günther? Cînd? În ce împrejurare?” m-am întrebat eu.

— Eu făceam doar oficiul de transmitere prin morse, prin radio. Numai Günther lucra cu cartea asta. El codifica. Cel de la Viena, Spürgel, care primea mesajele, avea şi el una. Dacă cineva ar fi interceptat... să zicem, vreo telegramă cifrată, nu putea face nimic cu ea. Decodificarea se putea face doar cu una dintre cărţi. Şi-sînt doar două în toata lumea...

— Ştiu toate astea! Ştiu! Ştiu! Mi le-ai spus de o mie de ori pînă acum. Descifrează! a răcnit iarăşi Jean.

— Aş descifra, dar cifrul nu e bun. După cîte ştiu, din cînd în cînd Günther modifica cifrul. Probabil că l-a modificat... l-a modificat...

— Cum adică? Vorbeşte, pînă nu-şi revine imbecilul ăsta de Nucu.

Abia atunci am înţeles că Nucu zăcea în nesimţire, probabil în urma loviturii administrată de Jean.

Cîteva clipe n-am mai auzit nimic. Se vede treaba că bătrînul se străduia să descifreze cu ajutorul cărţii lui Liebel. „Dar ce anume? O telegrama? Un mesaj cifrat? Cînd fusese transmis? Pe vremea războiului? Bine, dar, în acest caz, ce importanţă mai putea avea un asemenea mesaj acum, după atîţia ani de la transmiterea lui? Războiul s-a terminat de mult. Arhivele au fost răscolite şi pararăscolite. N-a mai rămas nimic nesfîrtecat de privirile avide ale tuturor celor dornici de senzaţie, sau de publicitate, ale celor care au vrut să stabilească adevărul istoric, sau să-l falsifice. Atunci ce ar putea să conţină telegrama cifrată?” Iată întrebările pe care mi le puneam într-una, aşteptînd şi eu, şi cei de dincolo ca bătrînul să dezlege taina.

— Nu merge. Nu iese nimic şi pace!

— Explică-mi ce trebuie făcut! Cum codifica Günther?

— Dar ţi-am mai spus, Jeane...

— Nu mai ştiu nimic din ce mi-ai spus! La ora asta nu mai pot judeca, nu-mi mai pot aminti. Repetă! Repetă, auzi?!

— Codificarea se făcea foarte simplu.

— Atît de simplu, că noi ne uităm ca nişte imbecili la telegrama asta de cîteva rînduri şi n-o putem descifra! Dă-i drumul! a ţipat fratele lui Nucu.

— Pai... cum ţi-am mai spus...

— Nu mi-ai mai spus! Am uitat tot. Auzi? Tot! Spune acum!

— Păi fiecare cuvînt din textul unei telegrame era înlocuit cu un grup de patru sau cinci cifre. Să luăm, de pildă, cuvîntul „land”, ţară. Acest cuvînt se căuta în cartea lui Liebel. Se găsea, să zicem, la pagina 203, pe rîndul 7, iar pe acest rînd era al treilea cuvînt din cap. În textul cifrat, în loc de cuvîntul land, apărea 203. plus 7, plus 3. Adică 20373. Singurul care putea descifra era corespondentul de la Viena, care avea şi el o carte asemănătoare. Gestapoul alesese în mod expres cartea lui Liebel, pentru că în întreaga lume existau numai două

exemplare. Dar...

— Dar ce?

— Pentru mai multă siguranţă, uneori se schimba cheia. La numărul paginii, care după spusele lui Günther se nota cu litera P, se adăuga sau se scădea ceva. Două cifre. La fel şi la numărul rîndului. Dar această adăugare şi scădere trebuia să se facă potrivit unei inecuaţii, unei anumite formule...

— Păi văd că ai cheia aici. Uite formula! Se află pe fotocopia asta, am auzit glasul lui Jean.

Zicînd acestea, el a citit... inecuaţia pe care eu o schimbasem aşa, într-o doară. La P, numărul paginii, adăugasem două cifre aiurea, care-mi trecuseră mie prin cap. Deci asta căutaseră ei! Puseseră mîna pe exemplarul de la Vicna — îl furase Nucu — dar pe filele acestui exemplar nu se afla nici un cifru, nici o inecuaţie. De aceea nu se mulţumiseră cu exemplarul pe care-l furase Nucu din biblioteca de la Viena. Negăsind cifrul căutat, începuseră vînătoarea pentru găsirea celui de-al doilea exemplar al «Văii Arieşului» . Or el se afla la noi, în România, îl folosisem eu ca bibliografie. Pînă în momentul cînd depusesem teza de doctorat spre consultare — cu cîteva zile înainte de susţinerea lucrării — nimeni nu ştia de existenţa lui. Ba nu! Ştia Magda! Ea le-a spus şi celor din Viena, ea l-a făcut pe Schultz să vină încoace. Adulmecînd prada, rechinul se repezise imediat... Furaseră al doilea exemplar de la profesorul Secăreanu. Dar cifrul... se afla pe filele rătăcite la mine. Iar inecuaţia de pe ele era greşită, pentru că cifrul îl schimbasem eu. Ah, dacă banditţii ar fi ştiut că adevăratul cifru se afla în carneţelul meu!

În ciuda situaţiei disperate în care mă aflam, am simţit o bucurie de nedescris la gîndul că dejucasem planurile acestor indivizi, că încurcasem iţele unei afaceri despre care nu ştiam mare lucru, dar eram convins că ea prezenta o importanţă deosebită. Le încurcasem iţele, împiedicîndu-i să descifreze telegrama... mesajul acela...

— Cum adică? Să nu putem afla unde se găseşte ascunsă lista aceea blestemată? Să nu găsim globul de argint, în care se află salvarea... da, salvarea tatii? am auzit iar glasul fratelui lui Nucu. A, uite că şi-a revenit şi frate-meu. Ţi-a priit odihna, hm?

— O să-mi plăteşti tu pentru asta!

— Încet, încet, îngeraşule... După ce voi găsi globul de

argint, puţin mă mai interesează ce ai de gînd. Probabil că n-o să te mai văd curînd. Important e să-l salvăm pe tata. Pentru asta mă zbat.

— Nu asta te interesează pe tine! Nu asta te-a făcut să dezlănţui toată această afacere! a strigat deodată Nucu. Ci altceva! Bijuteriile lui Spürgel! Bijuteriile din globul de argint! Pentru ele ai făcut totul! Puţin te interesează salvarea tatii! M-ai şantajat, spunîndu-mi că viaţa tatii este în pericol. Că distrugînd lista din globul de argint, listă pe care e scris şi numele lui, tata va fi în afară de orice pericol. Că după aceea puteam fi şi eu cu fruntea sus, puteam spune oricui că tatăl meu trăieşte. Puteam scăpa de minciuna care a devenit coşmarul vieţii mele.

— Încetişor, îngeraşule! Iar ţi-au cam cedat nervii! Cum dracu pot fi frate cu un asemenea imbecil?

— Recunoaşte că vrei doar bijuteriile. Dacă găsim globul de argint...

— Ei bine, da! Mă interesează bijuteriile vîrîte de Spürgel în acest glob. Şi nu numai pe mine mă doare asta, ci şi pe cei care au pus mîna pe mesajul cifrat. Domnul Ale, de pildă! A venit în România special pentru asta. Vouă, ţie şi tatii, o să vă dau lista şi celelalte hîrţoage să vă spălaţi cu ele pe cap. Să şantajaţi, şi prin asta să cîştigaţi, poate, mai mult decît voi cîştiga eu şi ceilalţi din bijuteriile care nu se pot plasa aici, în ţară. Vă veţi putea cîştiga existenţa aşa pînă la adînci bătrîneţi. Pentru a scăpa de voi, de şantajul vostru... ăia de pe listă vor plăti mereu. Vă vor face o pensie viageră, cu plată lunară.

„Un glob de argint? Am auzit bine? Deci ei caută un glob de argint, în care se află o listă cu nişte nume, mi-am zis eu. O listă compromiţătoare... Cine a ascuns acest glob? Spürgel? Dar cine este acest Spürgel? Cînd şi de ce a ascuns lista şi bijuteriile în globul de argint? Dacă, într-adevăr, ele au o valoare atît de mare. atunci îmi explic de ce toată această mobilizare de forţe. Ale a sustras o piesă — pare-se o telegramă cifrată — dintr-un dosar secret, a fotografiat-o, a venit în Remania special pentru a aduce telegrama cu pricina. Între el şi Schultz legăturile sînt de acum clare. Au venit împreună. Dar cine o fi şeful? Schultz sau Ale? De ce, însă, nu i se aude de loc glasul acestui Schultz? Lucrează oare cu bătrînul, îl ajută, încearcă să descifreze împreună mesajul?”

— Nu... nu iese nimic! Zadarnic! Zadarnic! Va trebui să

abandonăm...

— Să abandonăm?! a ţipat Jean, ca din gură de şarpe.

Bătrînul i-a răspuns calm, potolit:

— Da. Ştii bine că exemplarul lăsat la hotel se va autodistruge. Ei bine, îl vom distruge şi pe ăsta.

— Să-l distrugem? De ce?

— Pentru că, dispărînd ambele exemplare, nimeni nu va mai putea descifra această telegramă. Şi vom fi scăpaţi. Pentru totdeauna! Nucu se va întoarce la treburile lui. Nimeni nu-l bănuieşte. La urma urmei, chiar dacă s-ar şti că el a furat de la Viena acel exemplar... aici, în ţară, n-a mai făcut nimic rău. A strecurat doar un bileţel în pardesiul colegei lui, ajutîndu-ne să-l îndepărtăm de acasă pe... ăla de colo, pentru ca tu, Jeane, să poţi fotografia.

— Doar atît a făcut? Doar atît.? Şi, pentru asta voia să fie părtaş la bijuterii? Ce vrea? Ce vrei, hai? N-ai făcut nimic în toată afacerea asta! Ai furat o carte şi ai trimis-o în ţară printr-un coleg. Ţi-era frică să nu fii filat...

,,A! Deci... prin Gheorghiu. Prin Gheorghiu a trimis Nucu cartea fuată”, am gîndit eu, fulgerător.

Puteam răspunde, de-acum, la încă o întrebare. Aceea privind rolul lui Gheorghiu. Dar, oare, acesta era implicat în toată afacerea? Adusese cartea, ştiind că e furată, sau a fost vîrîtă într-un pachet?

— Şi-acum, ce vreţi? a urlat Jean, pradă unei furii cumplite. Să distrugem ultima speranţă de a descifra telegrama trimisă de Spürgel fratelui său? Ultima speranţă de a găsi bijuteriile? Niciodată! Să ştiu că voi încerca toată viaţa să o descifrez! Globul de argint cu bijuteriile şi cu lista ălora trebuie să fie ale mele!

— Asta nu! s-a auzit glasul bătrănului. Cartea şi telegrama trebuiesc distruse.

— Telegrama asta, sustrasă cu atîta trudă de la Viena?

— Da! Va dispare şi ea pentru totdeauna! O voi arde acum, în faţa voastră, împreună cu cartea lui Liebel, pentru ca nimeni, niciodată, să nu mai poată descoperi lista aceea, iar taina globului de argint ascuns de Spürgel, în noaptea fatală, să rămînă pe veci nedezlegată. De acord, domnule Ale?

— Da!

— Iar eu o să dispar de unde am venit. Toată lumea ştie că

un ofiţer — Alexandrescu — a căzut în munţii Tatra, în locul lui există contabilul Alexandrescu, care lucrează la o fabrică din nordul Moldovei, de lîngă Vatra Dornei. Acolo va rămîne pînă la adînci bătrîneţi. Dă-mi cartea!

— Niciodată! Niciodată! Înapoi! Mîinile sus! a ţipat Jean. În clipa următoare am auzit o izbitură înfundată.

— Ah! Canalie! Voiai să mă loveşti pe la spate, frate-miu? a urlat Jean. Ei bine... O să termin cu tine... O să termin acum... acum...

În clipa aceea a răsunat o împuşcătură.

— Mîinile sus! Ale! Şi tu, bătrîne! a răcnit din nou fratele lui Nucu. Altfel vă curăţ pe toţi... pe toţi! Vreau bijuteriile! Vreau...

Deodată s-a auzit uşa de la intrare, sărind cît colo.

— Hände hoch! a răsunat pe neaşteptate glasul lui Schultz, şi, imediat, cel al maiorului Vlad.

— Mîinile sus! Hai, hai toţi! Fără nici o excepţie! Hei, Jean Alexandrescu, zvîrle jucăria aia din mînă! S-aude? Domnule... Schultz, ia, te rog, pistolul de la domnul...

„Cum? Schultz a venit împreună cu maiorul Vlad? Nu era aici, în cameră, cu bandiţii? Cum se poate?” aproape că am strigat eu.

Dar strigătul meu n-a fost decît un geamăt, la fel de slab ca cel pe care îl auzeam în camera alăturată: geamătul omului pe care îl împuşcase Jean. Oare pe cine împuşcase! Pe Nucu?

Da. Acum eram sigur că pe Nucu îl împuşcase, deoarece, după ce trăsese, Jean îi ameninţa pe Ale şi pe bătrîn.

PASAREA PHOENIX NU VA MAI RENAŞTE

Doctorul care m-a vizitat mi-a prescris să stau în pat cîteva zile. Aveam o contuzie serioasă la cap şi alta la şira spinării.

— Trebuie să stai cît mai mult nemişcat, pe pat tare! mi-a recomandat el. Ai un început de discopatie. Una dintre vertebre a fost lovită puternic de un corp contondent. Nu mă interesează în ce împrejurări, meseria de medic presupune şi discreţie, dar sfatul pe care ţi-l dau te rog să-l urmezi întocmai!

Spunînd acestea, a plecat, lăsîndu-mă singur, condamnat să privesc în tavan şi să recapitulez toate întîmplările. Acum nu mai regretam faptul că nu îl ascultasem pe maiorul Vlad şi că mă aventurasem în seara aceea. Doream un singur lucru: să aflu care era taina globului de argint, cine fusese Spürgel şi despre ce bijuterii vorbise Jean. Oare Günther spusese că «Valea Arieşului» valorează o comoară, gîndindu-se la aceste bijuterii?

În zadar, însă, îmi puneam toate aceste întrebări şi multe altele pe lîngă ele. Cu bruma de date pe care le aveam, nu-mi puteam răspunde.

Stăteam aşa de cîteva ore, cînd am auzit telefonul sunînd. Era maiorul Vlad, care dorea să ştie cum mă simt.

— Relativ bine. am spus eu. Dar aş dori tare mult să vorbesc cu dumneavoastră!

— Daca aceasta vă este dorinţa, ei bine, voi încerca să v-o satisfac. Dacă mă primiţi, sosesc la dumneavoastră peste cîteva minute. De altfel, şi eu aş vrea să aflu unele lucruri...

✯

De îndată ce maiorul Vlad a sosit, am şi început să-l asaltez cu întrebările.

— Înainte de a vă răspunde, aş vrea însă să vă spun şi eu ceva, a început el. Vă rugasem să nu-mi ascundeţi nimic. Aşa stînd lucrurile, ar fi trebuit să-mi destăinuiţi unele lucruri. De pildă că, într-o seară, aţi aflat că şoferul unui C.D. a făcut o cursă în Ferentari, cu un coleg de-al dumneavoastră.

— Din păcate, n-a fost aşa! În maşină n-a fost colegul meu Nucu Alexandrescu, ci cineva care semăna cu el. Să vă povestesc...

În cîteva cuvinte i-am relatat întîmplarea care mă dusese spre cartierul Ferentari şi tot ce auzisem acolo, în vila aceea, în timp ce fusesem legat.

— Credeam că „descoperirea” mea este lipsită de importanţă. De altfel, cînd am plecat spre Ferentari, am fost hotărît doar să văd unde stă Gheorghiu. Să văd, cum se zice, despre ce este vorba. Nu credeam nicidecum că voi ajunge acolo unde am ajuns şi să cad în capcană. Abia după ce mi-am dat seama că omul care traversase strada dinspre casa de peste drum era Schultz, am fost sigur că nimerisem unde trebuia. Am vrut să vin şi să vă telefonez, dar cînd am dat sa fug, m-am lovit piept în piept cu acel Jean care, ca şi la „vizita” pe care mi-o făcuse în casa mea, mi-a tras una în creştetul capului atît de tare încît am leşinat. Bandiţii credeau că le-am descoperit bîrlogul, urmărindu-l pe Nucu din cauza... hm, din cauza geloziei

— Pînă de curînd şi eu am crezut la fel, a spus, zîmbind, maiorul Vlad. Acum însă, îmi dau seama că ai mult mai mult spirit de observaţie decît credeam. Deci totul a pornit de la adresa asistentului Gheorghiu şi de la faptul că eu m-am interesat în ce perioadă a fost acesta la Viena. Mda, într-un fel ai făcut o legătură foarte buna. Pînă să-ţi fac complimente, mă văd obligat să recunosc că ai bune calităţi de detectiv. Acum ştiţi de ce mă interesam de Gheorghiu?

— Da. Pentru că el a adus, din Austria, exemplarul... furat de Alexandrescu. Oare el ştia ce transporta?

— Nu! I s-a făcut un pachet pe care trebuia să-l expedieze în România „Post restant”, oficiul P.T.T. Suceava. Pentru că acolo se afla „tatăl” lui Nucu Alexandrescu.

— A! Da! Parcă am înţeles ceva din discuţia lor... Da... Da... Că el se va întoarce la o intreprindere din Vatra Dornei, să... Tii! Ce prost am fost! Să nu-mi dau seama... sînt lipsit de imaginaţie! Asta-i!

— Dimpotrivă! Părerea mea este că aveţi, cum se zice în meseria noastră, fler. Şi acum să revenim de unde am plecat. Doresc să-ţi dau toate elementele problemei acum, după ce mi-ai povestit tot ce s-a întîmplat în vila aceea părăsită, de pe strada Şoimului. Nu de alta, dar cine îmi garantează că din toată această întîmplare nu va ieşi o povestire? Şi subiectul ar merita, pe bună dreptate. Deci... prima întrebare!

Am stat cîteva clipe să mă gîndesc, apoi am început. literalmente să-mi bombardez interlocutorul:

— Ce telegramă voiau să descifreze oamenii aceia? Despre ce glob de argint era vorba?

— Cam multe întrebări deodată! Să le luăm pe rînd. Ştiţi la ce foloseau cele două exemplare, unicele în lume, ale cărţii lui Liebel?

— Da. Se codifica textul, transformîndu-l în cifre. Günther avea un exemplar, iar la serviciul secret al gestapoului de la Viena se afla cel de-al doilea. Oricine ar fi interceptat un mesaj, nu putea sa-l descifreze fără cartea respectivă. Ştiu şi faptul că, din cînd în cînd, se schimba codul. Am aflat totul din spusele bătrînului, atunci cînd eram legat. M-am prefăcut leşinat.

— Dar dumneavoastră sînteţi o adevărată comoară, domnule! a exclamat maiorul Vlad. Deci ştiţi în ce încurcătură i-aţi vîrît schimbînd cifrul? Ei da! Schimbarea aceea s-a dovedit grozav de inspirată! Altfel reuşeau să descifreze şi...

— Şi tot n-ar fi făcut nimic, deoarece, peste cîteva minute, aţi fost acolo şi aţi pus mîna pe ei. Deci, nu le-ar fi folosit.

— Asta e adevărat. Dar dacă cercetările noastre erau mai îndepărtate? Dacă nu ne aflam acolo în seara aceea? Oricum, schimbarea cifrului a fost salutară. Acum răspunsul la prima întrebare. Vreţi să ştiţi ce conţinea telegrama cifrată? Povestea este cam lungă.

Maiorul Vlad a făcut o pauză, apoi a reluat:

— În august 1944, la cîteva minute după comunicatul despre întoarcerea armelor împotriva hitleriştilor, la sediul gestapoului din Bucureşti era o fierbere de nedescris. Cum să se evacueze documentele secrete, anumite planuri şi chiar averea fabuloasă a membrilor de elită ai serviciului secret? Iată ceea ce îl preocupa în cel mai înalt grad pe Spürgel, şeful agenturii din Balcani. El deţinea listele tuturor spionilor şi colaboraţioniştilor pentru secţia 8, cea mai importantă dintre secţiile agenturii de spionaj. Documentele trebuiau să ajungă cu bine în Germania, sau să fie puse la păstrare pentru mai tîrziu, cînd, din punctul de vedere al hitleriştilor, situaţia ar fi evoluat în bine şi ar fi fost momentul ca reţeaua să fie reactivată. Spürgel a ales a doua soluţie: a ascuns documentele şi bijuteriile cele mai de preţ ale membrilor ambasadei. Îşi dădea seama că nu va putea răzbate cu ele pînă în Germania fără mari riscuri. De aceea a vîrît într-un glob de argint unele documente şi bijuteriile şi a ascuns acest glob. Unde? Doar el ştia! N-a vrut să spună nimănui. Îţi închipui ce ar fi însemnat dacă aceste documente cădeau atunci în mîna noastră!

Maiorul Vlad a făcut din nou o pauză.

— Temîndu-se însă că nici el nu va scăpa cu viaţă pentru a ajunge şi a informa pe ai săi, Spürgel a întocmit o radiogramă către fratele său din Viena, indicîndu-i poziţia ascunzătoarei globului de argint. S-a adresat apoi lui Günther, cerîndu-i să codifice radiograma. Acesta s-a executat. Dar... Maiorul Vlad a făcut o pauză. Günther s-a gîndit să dejoace planurile lui Spürgel. A codificat radiograma, însă... a schimbat cifrul. Înţelegi? De aceea, fratele lui Spürgel, care a primit-o la Viena, n-a înţeles nici o iotă din ea. Astfel, secretul ascun-zătorii globului de argint a rămas pe veci un... secret. Iar Spürgel, singurul care ar fi putut să spună unde era ascunzătoarea, n-a mai ajuns la Viena sau în Germania. A căzut pe undeva, prin Ardeal, pe cînd încerca să treacă frontul la ai săi.

— Totuşi, cineva ştia de această ascunzătoare! am intervenit eu.

— Cine?

— Günther. El codificase textul telegramei. Îi ştia deci conţinutul în clar.

— Tocmai de aceea el a plătit cu viaţa. Spürgel l-a ucis la cîteva ore după transmiterea telegramei. Cadavrul lui Günther a fost găsit în beciurile gestapoului.

— Dar Günther a avut vreme să dejoace planurile lui Spürgel! A trimis cartea profesorului Secăreanu printr-un om de încredere. L-a avertizat pe Secăreanu că această carte „valorează o comoară” şi să n-o dea nimănui şi să nu vorbească nimănui despre ea.

— Deducţiile dumneavoastră sînt exacte, a spus, zîmbind, maiorul. Aşa credem şi noi că s-au petrecut lucrurile. Cu o precizare: Günther a trecut pe una din file adevăratul cifru, pe care l-a întrebuinţat el, cînd a transmis telegrama.

— Acum e limpede, am intervenit eu, în timp ce maiorul Vlad se oprise, pregătindu-se să-şi aprindă o ţigară. Probabil că bătrînul Alexandrescu şi alţii erau pe listele acelea ale gestapoului ca spioni, colaboraţionişti. De aceea aveau tot interesul să pună mîna pe globul de argint, să distrugă listele compromiţătoare ale celor recrutaţi pentru serviciul de spionaj şi lăsaţi să aştepte „vremuri mai bune”. Abia acum înţeleg de ce Jean zicea că el ia bijuteriile, iar ceilalţi vor trăi din şantaj. Nu pricep, însă, un lucru: de unde pînă unde s-a aflat, acum, după

atîţia ani, de această radiogramă, de acest mesaj cifrat? Maiorul Vlad a zîmbit:

— La ambasada germană lucra, ca tehnician, un oarecare Alexandrescu. Tehnician care transmitea prin radio telegramele. Într-un fel, el reuşise să cîştige încrederea lui Günther. Cînd Günther a simţit că Spürgel vrea să-l lichideze, i-a spus lui Alexandrescu despre telegrama cifrată, pe care acesta tocmai o transmisese. Să fim însă înţeleşi: nu i-a suflat nici o vorbă despre locul ascunzătorii. I-a relatat numai schimbarea de cifru şi faptul că «Valea Arieşului» a fost pusă la adăpost. Unde? La cine? Asta a rămas un secret pentru Alexandrescu. Günther a reuşit doar să-i comunice acestui Alexandrescu cum lucra el cu cartea respectivă.

— Alexandrescu avea deci posibilitate să găsească acel glob.

— Cu condiţia să aibă copia radiogramei, cartea — care de acum valora, vorba lui Günther, o adevărată comoară — şi, mai ales, noul cifru. Copia radiogramei se afla undeva, la Viena, la fratele lui Spürgel, iar cartea şi cifrul cel nou...

— Totuşi, nu înţeleg de ce Alexandrescu n-a acţionat imediat după război. O avere fabuloasă merită, zău, strădania unor cercetări oricît de îndelungate.

Maiorul Vlad a zîmbit de-a binelea:

— Pentru că Alexandrescu... a murit. A murit pe front vitejeşte, spălîndu-şi ruşinea de a fi fost în serviciul ambasadei germane.

— Mort pe front?! Atunci cine era bătrînul acela, căruia cei doi Alexandrescu îi ziceau tată?

— Spuneai că ai auzit ce vorbeau acolo, în camera alăturată. Acest nou Alexandrescu, cu actele primului, era contabil la o fabrică din nordul Moldovei. De fapt, el este un individ periculos, care şi-a însuşit identitatea celui căzut pe front. Cei doi — falsul şi adevăratul Alexandrescu — au luptat împreună. Rănit de moarte, adevăratul Alexandrescu, i-a destăinuit secretul camaradului său, rugîndu-l să-i comunice totul lui Jean. Jean ştia că individul nu era tatăl lui, pe cînd Nucu habar n-avea. În 1945. cînd adevăratul tată a murit pe front, Nucu era un băieţaş de 4 ani. Cînd Jean i l-a prezentat lui Nucu pe acest presupus tată, i-a înşirat o poveste întreagă: că, de fapt, tatăl lor trăieşte, dar e nevoit să se ascundă, să se

ferească de ochii lumii, pentru că undeva, într-un glob de argint, există un document compromiţător care, odată cunoscut, l-ar duce pe bătrîn pe banca acuzaţilor pentru nu ştiu ce crime de război.

— Înţeleg! Deci Nucu era şantajat. I s-a cerut să găsească, cu orice preţ, cartea lui Liebel. Cînd a plecat la Viena, i s-a cerut s-o caute acolo. Norocul i-a surîs. Găsind-o, i s-a cerut de ai lui să o fure.

— Exact. De aici încolo cred că totul vă este limpede.

— Nu chiar aşa, am spus eu. Ei puteau trece, totuşi, mai devreme la... acţiune. De ce n-au făcut-o?

— Pentru că noul Alexandrescu nu fusese reactivat decît de puţină vreme. Oricît de mult l-ar fi tentat comoara, el nu putea acţiona. A acţionat abia cînd o anumită agentură de spionaj străină, în slujba căreia era, i-a cerut să afle cu orice preţ unde se află globul de argint, pentru a reactiva toată reţeaua. Această agentură a trecut la lucru, după ce şi-a procurat radiograma. Cum? Din dosarul fratelui lui Spürgel de la Viena, criminal de război demascat de curînd. Planul de reactivare a reţelei se numea „Acţiunea Phoenix”. Dar noul Alexandrescu a fost „reperat” pe cînd lua legătura prin radio cu agentura. Bănuieşti cum?

— Cum?

— Întîmplarea... Unui inginer geolog, aflat, la lucru pe nişte „coclauri”, cum are el obiceiul să spună, i s-a defectat într-o bună zi aparatul de emisie-recepţie. Ei bine, un ciobănaş bistriţean i-a dat o idee. Văzuse pe un alt „radiofonist” încercînd să ia legătură cu cineva şi repetînd mereu „Fenix”, „Fenix”, Inginerul a crezut că e vorba de trei litere: F.N.X. Că, deci, omul acela este un radiofonist amator, care-i poate repara radioul. Dar individul, un bătrîn de aproape 60 de ani, s-a ferit ca de foc să recunoască... A minţit că nu are un aparat de emisie şi aşa mai departe... Inginerul...

— Să-i spun pe nume? Tiberiu Rădulescu!

— Exact. Inginerul Rădulescu a povestit întîmplarea colegilor săi şi apoi altora. Aşa a ajuns vestea pîna la organele noastre de securitate, care l-au „filat” pe bătrîn. F.N.X. înseamnă, de fapt, „Phoenix”. Iar „Acţiunea Phoenix” însemna reactivarea întregii reţele de foşti spioni şi colaboraţionişti pentru o agentură străină. Pe ce bază? Pe baza listelor aflate în

globul de argint. Cine nu răspundea la... apel, era şantajat, ameninţat cu denunţarea.

— Înţeleg...

— Pasărea ,,Phoenix’” după spusele legendelor, renaşte din propria-i cenuşă. În concepţia agenturii străine, reţeaua condusă altădată de Spürgel trebuia să renască şi ea din propria-i cenuşă. Dar, vă daţi seama, datorită organelor noastre de securitate, această „Pasăre Phoenix” nu va mai renaşte niciodată.

În timp ce maiorul Vlad vorbea, mi-am amintii de ziua aceea de duminică... de incidentul cu controlul circulaţiei... de cutioara aceea aruncată în maşină.

— Ce întămplare! am murmurat eu.

— La ce vă referiţi? m-a întrebat maiorul Vlad.

— La întîmplarea cu maşina... cînd aţi trimis „demeceul” după noi... după mine şi după inginer...

— A! Da! Vă închipuiţi cît de mirat a fost „bătrînul” de la Vatra Dornei, descoperindu-l pe inginerul Rădulescu în Bucureşti în... vila pe care el o supraveghea din cauza dumneavoastră. A fost fericit să poată scăpa de doi oameni dintr-o dată: de inginer, bănuit că ar putea să-l dea în vileag cu chestia aceea, cu radioemiţătorul, şi de dumneata, ca indezirabil... Din fericire, însă, cineva ne-a dat un telefon.

— Cine? am întrebat eu.

— Nu ghiceşti?

Ara stat cîteva clipe pe gînduri, apoi am răspuns:

— Nu. Nu ştiu cine ar fi putut face un gest atît de frumos!

— Vedeţi, a început maiorul Vlad, în toată banda asta a fost atras şi cineva nevinovat... Un om care, dinr-un sentiment filial, a furat o carte şi... cam atît...

— Nucu?!

— Da! El a dat telefonul. Nucu Alexandrescu nu făcea parte din bandă, nici din reţeaua de spionaj, dar fratele lui şi „bătrînul” sperau să-l recruteze. Adevăratul şef era Ale. Venise special din vest pentru a reactiva reţeaua, pentru „Acţiunea Phoenix”.

— Deci Nucu... el m-a salvat! am îngăimat eu mirat.

— Da. El. El v-a salvat. Aflînd de intenţia „bătrînului”, ne-a telefonat. După părerea mea, Nucu este totuşi un om cinstit. Dovadă că nu voia să fie amestecat în treburile fratelui său o

constituie însă şi... incidentul de acolo, din vila aceea. Jean a încercat să-l omoare, împuşcîndu-l. Nucu a scăpat însă cu viaţă. Este la spital acum.

Veştile care ni se aduceau erau atît de neaşteptate, încît pur şi simplu mă uluiau. De-acum, totul mi se părea limpede. Dezlegasem toate enigmele. Ştiam întreaga ţesătură a acestei aventuri pe care o trăisem. Nu mi-aş fi putut închipui niciodată că în spatele furtului celor două exemplare ale «Văii Arieşului» se afla, de fapt, o vastă încercare de a reactiva o reţea de spionaj, că, pentru aceasta, un anume Ale va aduce fotografia unei telegrame cifrate, declanşînd totul.

— Mda! Acum ştiu cine a furat exemplarul acela de la profesorul Secăreanu: şoferul C.D.-ului.

— Exact! a aprobat maiorul Vlad.

— Staţi! am exclamat eu. Acum ştiu şi cine este Schultz! Probabil un bandit, ca şi Ale! Au venit împreună! Ale, care ştie romîneşte, i-a făcut bileţelele acelea. Ştiţi, acolo, în vila aceea unde eram prizonier, Schultz nu vorbea nimic... semn că nu înţelegea limba română...

Maiorul Vlad a început să rîdă.

— Dragul meu, e timpul să te contrazic!

Spunînd acestea, s-a îndreptat spre geamul încăperii care dădea spre stradă şi a făcut un semn. Apoi a revenit lîngă patul meu.

— Înainte de a-ţi spune ce e eu Schultz, să fumăm o ţigară.

În clipa cînd îşi aprindea ţigara, am auzit soneria. Maiorul s-a îndreptat spre uşă şi a deschis. În prag a apărut un căpitan de securitate, care a salutat politicos, apoi s-a întors cu spatele, şi-a scos chipiul, şi-a pus o perucă, apoi o pereche de ochelari cu ramă roasă şi...

— Schultz! am exclamat eu, de îndată ce s-a întors spre mine.

Era, într-adevăr, Schultz, profesorul de la Viena.

— Îmi permiteţi să mă recomand! a spus el într-o curată limbă românească. Sînt căpitanul de securitate Mircea Babeş.

— Şi-atunci? Schultz? am întrebat eu. Cum... dumneavoastră...?

Maiorul Vlad rîdea de-a binelea.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, mi s-a adreat el, că n-a existat niciodată un adevărat profesor Schultz! Şi, deci, nici

propunerea aceea a Institutului din Viena... de a vă publica lucrarea... În realitate, acest Schultz n-a fost decît căpitanul Babeş, care vorbeşte germană perfectă. La începutul tuturor întîmplărilor pe care le-ai trăit, organele noastre de securitate, avînd informaţii despre aşa-zisa acţiune „Phoenix”, căutau şi ele — să nu zîmbiţi! — căutau şi ele cartea lui Liebel. Ştiam că aţi folosit-o ca bibliografie. Dacă am fi întrebat direct unde se află, am fi putut greşi. Cunoşti probabil proverbul: „Pisica cu clopoţei nu prinde şoareci”. Un pas greşit şi totul s-ar fi năruit. Nu,mai adulmecam nici o urmă.

— A! De aceea a fost nevoie să inventaţi un profesor Schultz?

— Şi pentru alt motiv: voiam să aflăm cine se mai interesează de carte... Înţelegi? Cartea a devenit la un moment dat o momeală.

— Şi astfel s-a ivit Schultz!

— De teamă că bandiţii vor bănui ceva, căpitanul Babeş a fost nevoit să se comporte ca un veritabil străin, să-şi ia cameră la hotel, să ducă acolo tot felul de bagaje, notiţe scrise în germană cu litere latine, dar uşor ascuţite — influenţă gotică, precum bine aţi remarcat — să fie, pentru bandiţi, un fel de profesor maniac, care vrea şi el să pună mîna pe «Valea Arieşului». De fapt, apariţia personajului Schultz mai avea un scop: ne aşteptam ca bandiţii să-l racoleze, să-l tragă într-un fel în maşinaţiile lor. Şi atunci Babeş intra în vizuina lor. N-a fost aşa. Dimpotrivă!

— Au vrut să-l compromită. Iar pentru asta, Jean s-a dus la hotel, a intrat pe furiş în camera dînsului şi i-a pus pe noptieră volumul furat de la profesorul Secăreanu. În felul acesta, sperau că vă vor deruta cercetările. Pe mine, spun drept, m-au derutat. Am fost convins că Schultz, alias căpitanul Babeş, a furat cartea. Staţi! am exclamat eu.

— Ce mai e?

— Acum îmi dau seama că nu am avut vedenii! Pe tovarăşul căpitan Babeş-Schultz în mintea mea, l-am văzut odată într-o maşină... Am vrut să opresc, dar am trecut pe stop şi am fost amendat.

Cei doi ofiţeri rîdeau de-a binelea.

— Apoi l-am văzut parcă într-un Opel-Record alb... În duminica aceea de pomină...

Maiorul Vlad m-a oprit:

— Căpitanul Babeş a primit ordin să vă „păzească”. Răspundea de viaţa dumneavoastră. De cînd a dispărut de la hotel, Schultz a redevenit căpitanul Babeş şi, în această calitate, vă supraveghea locuinţa, v-a „condus” spre Sinaia. Oricum, trebuie să recunosc ceva: spiritul dumneavoastră de observaţie!

Am zîmbit, stingherit.

— Trebuie să vă spun — pentru a cîta oară? — că aveţi fler de... detectiv. Fără glumă! Nu oricine poate face ceea ce aţi făcut dumneavoastră.

— Adică să încurc treburile... şi să vă încurc.

— Nici vorbă de aşa ceva! Dimpotrivă! Ne-aţi fost de un real folos.

Spunînd acestea, s-a ridicat de pe scaun, pregătindu-se de plecare. Ne-am luat la revedere, strîngînd cu căldură mîna lui Schultz-Babeş, „îngerul meu păzitor”.

Înainte de a ieşi, maiorul s-a oprit, însă, în uşă, ameninţîndu-mă cu degetul, în glumă:

— Dacă ai şti ce era să ne faci! Hm! Dacă, schimbînd cifrul aşa în joacă, precum ai spus, nu ţi-l notai pe cel bun, taina globului de argint ar fi rămas o taină şi pentru noi toţi.

✮

Abia plecase maiorul Vlad, că în mintea mea şi-a şi făcut loc o nedumerire: prea mi se părea nu ştiu cum hotărîrea „bătrînului” de a renunţa la bijuterii şi, mai ales, la descifrarea telegramei. Renunţarea mi se părea pripită. Şi apoi el avea o anumită misiune, transmisă de A.L. (Ale, cum i se spunea). Deci, de ce, cu atîta uşurinţă, acolo, în vila aceea, el hotărîse să ardă telegrama şi exemplarul doi din «Valea Arieşului»? Se îngropa pe veci, de bună voie, „Acţiunea Phoenix”, posibilitatea de a reînvia reţeaua?

Neîncrederea mi-a fost spulberată chiar în ziua aceea, către prînz, cînd am primit un telefon din partea maiorului Vlad.

— În amintirea „aventurii” pe care ai trăit-o, mi-a spus el jumătate în glumă, îţi trimit, printr-un curier, cartea «Valea Arieşului»... pe film, fotografiată pagină cu pagină. Filmul este developat. Se poate citi la epidiascop. Îţi trimit un exemplar. Pentru că avem două... Unul găsit la Ale, iar celălalt, la „bătrîn”. Avînd fotografiată fiecare pagină, se asiguraseră. Avînd şi copia de telegramă, urmau să încerce... să încerce mereu. Numai Jean

nu avusese inspiraţia să facă acest lucru. De aceea, înţelegi: pentru el orice şansă de a pune mîna pe bijuterii se ducea pe apa sîmbetei. Aşa se explică „turbarea” lui, faptul că a tras în frate-său... Se mîncau între ei bandiţii. Ale şi „bătrînul” erau mai versaţi,

— Înţeleg.

— Cît priveşte cartea lui Liebel, ea a şi fost trimisă azi la Viena, să-şi reia locul în biblioteca Institutului. Păcat că celălalt exemplar, care ne aparţinea nouă, s-a prefăcut în cenuşă!

✯

În seara aceleiaşi zile am auzit o uşoară bătaie în uşă şi, după cîteva clipe, în cameră a intrat Magda Fluieraş. M-a privit îngrijorată, apoi, fără să spună nici un cuvînt, s-a aşezat pe marginea patului.

— Cum vă simţiţi? a întrebat ea într-un tîrziu, cu glasul sugrumat de emoţie.

I-am privit chipul încadrat de părul auriu, apoi, ca vrăjit, mi-am întors ochii în altă parte.

— Destul de bine, am murmurat eu, cu un glas care nu îmbia la vorba.

Mi-era jenă să-i privesc ochii negri, catifelaţi, jenă din cauza clipelor acelora de intimitate, cînd mă purtasem ca un liceean. Pe de altă parte, nu-i puteam ierta Magdei ca fusese la teatru cu Nucu Alexandrescu, deşi în sufletul meu înţelegeam că nu am dreptate că, la urma urmelor, fata era liberă să facă ce vrea. Între noi se aşezase parcă un zid nevăzut.

Dîndu-şi pesemne seama că purtarea mea era voit rece, fata s-a ridicat. Eu continuam să stau cu capul puţin întors şi să privesc geamul, pe care sărise fratele lui Nucu în seara cînd fotografiase filele rătăcite la mine.

— Apoi... eu plec, am auzit-o spunînd, cu un uşor oftat şi, în felul cum rostise aceste cuvinte, am simţit parcă mîndria aceea specifică moţilor, gata mai degrabă să îndure chinurile iadului, decît să se umilească. Plec, nu înainte însă de a vă întreba ceva: dumneavoastră m-aţi căutat la telefon într-o seară, cînd eram plecată la teatru cu Nucu AîexAndreseu?

— Da. Eu. Nu ştiam că dumneata cu Nucu...

— Cum, nu v-a spus... maiorul Vlad? El m-a rugat să merg cu Nucu. În seara aceea şi cu o duminică mai înainte. Să-i poată separa pe cei doi fraţi. Pe Nucu şi Jean. Semănau atît de bine

încît urmărirea... dar bine... eu... eu credeam că ştiţi. Oricum, mai bine mai tîrziu decît niciodată. La revedere şi însănătoşire grabnică!

Zicînd acestea, a dat să iasă. Eu simţeam că mă prăbuşesc într-o apă caldă, moleşitoare. Probabil că mă făcusem alb la faţă. De fericire? De emoţie? De teamă că fata va pleca pentru totdeauna din viaţa mea? Nu ştiu. Ştiu doar atîta: că Magda s-a oprit la uşă, m-a privit cu ochii aceia negri, catifelaţi, şi genele i-au bătut a spaimă şi într-o clipă, a fost îngenuncheată lîngă patul meu.

— Ce-i cu tine, Adrian? Adrian... Ce e cu tine? Ţi-e rău? Adrian...

Îmi rostea numele în neştire, şi mîinile ei îmi mîngîiau obrajii, în timp ce pe genele-i lungi sclipeau bobiţe de lacrimi.

Lei 1,50
EDITURA
TINERETULUI